

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Robert Shea & Robert Anton Wilson

TRILOGIA ILUMINAȚILOR

OCHIUL DIN PIRAMIDĂ

Traducere de
Mihnea Columbeanu

Redactor: Crenguța Năsoacă
Tehnoredactor: computerizată Gabriela Ciocă
Copertă: Cristina Antonescu

ISBN 978-973-636-930-6

Tiparul a fost executat de tipografa
ANET X PRESS
Filiștii de Târg, Fârșova
Str. Max Heberlein nr. 67V
tel.: 021/2221215 021/2221215
E-mail: @anet.ro

ANET

CUPRINS

Cartea întâia VERWIRRUNG	7
Prima călătorie, sau Kether	9
A doua călătorie, sau Chokmah	66
A treia călătorie, sau Binah	104
- Ismael Reed, „Mumbo Jumbo”	
Cartea a doua ZWEITRACHT	159
A patra călătorie, sau Chesed	161
A cincea călătorie, sau Geburah	247

Totul drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Anket XX Press. Orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin intermediul sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Grigore Năstase
Tel. și editare computerizată: Gabriela Clăeș
Căsuța: Cristina Antonescu

ISBN 978-636-330-6

Tipărit a fost executat de tipografia
ANKET XX PRESS
Piața de Jâng, Prahova
Că. Max Hăberlin nr. 677
tel. 021-225-4345, 021/2221245
e-mail: anket@anket.ro

VERWIRUNG

istoria lumii este istoria războaielor
dintre societățile noastre
-- Johann Herod, „Mumbo-Jumbo“

PRIMA CĂLĂTORIE SAU KETHER

De la Dealey Plaza, la Watergate...

Înțeleptul Purpuriu deschise gura și-și mișcă limba, grăindu-le lor, și le zise:

Pământul se cutremură și Cerurile se zguduie; fiarele din natură se strâng în turme, iar națiunile oamenilor se dezbină; vulcanii scuiپă do-goare, pe când în alte părți apa îngheață și se topește; și pe urmă, în alte zile, plouă și atât.

Într-adevăr, atât de mult lucruri ajung să se petreacă.

– Lord Omar Khayaam Ravenhurst, K.S.C.,
Cartea prezicerilor, „Cinstita Carte a Adevărului“

Era în anul când în sfârșit au imanentizat Eschatonul. În ziua de 1 aprilie, marile puteri ale lumii au ajuns mai aproape de războiul nuclear decât oricând înainte, și totul numai din cauza unei insule obscure numite Fernando Poo. La vremea când aface-rile internaționale au revenit la nivelul lor normal de război rece, unii glumeți o numeau deja cea mai de prost gust păcăleală de întâi aprilie din istorie. Întâmplător, cunosc toate detaliile despre cele întâmplate, dar n-am nici cea mai vagă idee cum să le povestesc într-un mod care să aibă sens pentru majoritatea cititorilor. De exemplu, nici măcar nu știu sigur cine sunt, iar stânjeneala mea în privința asta mă face să mă întreb dacă vreți crede ceva din tot ce vă voi dezvălui. Mai rău, pe moment sunt foarte conștient de o veveriță – în Central Park, chiar lângă Strada Șaizeci-și-opt, în New York City – care sare din pom în pom, și cred că asta se întâmplă în noaptea de 23 aprilie (sau, poate, să fie în dimineața de 24 aprilie?), dar pe moment e peste puterile mele să asociez veverița cu Fernando Poo. Fiți îngăduitori, rogu-vă. Nu pot face nimic ca să ușurez situația pentru nici unul dintre noi, și va trebui să acceptați faptul că vi se adresează o voce fără trup, la fel cum și eu accept îndemnul de a vorbi deși sunt dureros de conștient că vorbesc unui auditoriu invizibil, dacă nu chiar inexistent. Înțelepții au

Respect pentru oamenii și să vă
 Considerat dintotdeauna Pământul ca fiind o tragedie, o farsă, până și o scamatorie; dar toți, dacă sunt cu adevărat înțelepți și nu doar niște violatori intelectuali, recunosc că lumea e cu siguranță un soi de scenă pe care cu toții ne jucăm rolurile, cei mai mulți dintre noi fiind foarte slab instruiți și fără să îi repetat deloc înainte de ridicarea cortinei. Este oare prea mult dacă cer, șovăielnic, să ne înțelegem, să privim totul ca pe un circ, un carnaval în turneu, hoinărind în jurul soarelui pentru o stagiune record de patru miliarde de ani și producând mereu noi și noi monștri și miracole, farse și accidente sângeroase, minuni și gafe, dar fără să-i distreze niciodată pe onorații spectatori îndeajuns pentru a-i împiedica să plece, unul câte unul, întorcându-se acasă pentru un somn de iarnă lung și plictisit, sub colb? Și apoi, să zicem, pentru o vreme cel puțin, că mi-am găsit o identitate, ca dresor; dar acea coroană îmi stă incomod pe cap (dacă am cap), și trebuie să vă previn că trupa e cam mică pentru un univers atât de mare și mulți dintre noi trebuie să ne dublăm sau chiar să ne triplăm numerele, așa că vă puteți aștepta să revin în multe alte travestiri. Într-adevăr, multe lucruri ajung să se petreacă.

De pildă, chiar acum, nu sunt deloc capricios și nici cu chef să fac haz. Sunt furios. Mă aflu în Nairobi, Kenya, iar numele meu este, scuzați expresia, Nkrumah Fubar. Am pielea neagră (vă deranjează? pe mine, nu), și, la fel ca și cei mai mulți dintre dumneavoastră, am ajuns undeva la jumătatea drumului dintre tribalism și tehnologie; ca să fiu mai direct, în calitatea mea de șaman Kikuyu adaptat mai mult sau mai puțin la viața urbană, mai cred în vrăjitorie – încă nu sunt așa de neghiob încât să neg ceea ce-mi dovedesc propriile mele simțuri. E data de 3 aprilie, iar Fernando Poo mi-a distrus somnul timp de câteva nopți la rând, așa că sper că mă veți ierta când am să recunosc că pe moment am o ocupație departe de a fi edificatoare, constând în nimic altceva decât a plămădi păpuși ale conducătorilor Americii, Rusiei și Chinei. Ați ghicit: le voi înfige ace-n capete zilnic, timp de o lună; dacă ei nu mă lasă să dorm, eu de ce să-i las pe ei? E și asta o formă de justiție, într-un sens.

De fapt, Președintele Statelor Unite a avut câteva migrene groaznice în săptămânile următoare; dar liderii ateii de la Moscova

și Peking erau mai puțin susceptibili față de magie. N-au reclamat nici măcar o jenă. Dar, stați: iată încă un artist al circuitului nostru, și unul dintre cei mai inteligenți și de bun-simț din trupă – are un nume imposibil de pronunțat, însă puteți să-i ziceți Howard, și întâmplător e delfin din naștere. Înnoată printre ruinele Atlantisului, și deja s-a făcut 10 aprilie – timpul nu stă pe loc; nu sunt sigur ce vede Howard, dar îl deranjează, și se hotărăște să-i spună totul lui Hagbard Celine. Lăsați... uitați-vă cum se rostogolesc valurile oceanului și bucurați-vă că aici încă n-a ajuns prea multă poluare. Priviți cum luminează auriul soare fiecare val cu o lucire care, curios, sclipește într-un lustru argintiu; și ia priviți, priviți valurile cum se unduiesc, astfel încât e foarte ușor să treacă cinci ceasuri din timp într-o secundă, și să ne pomenim pe pământ, printre copaci, chiar și cu câteva frunze căzând, pentru o undă de poezie înaintea ororii. Unde suntem? Peste cinci ore, v-am spus – cinci ore spre vest, mai precis, așa că în aceeași clipă în care Howard face o tumbă în Atlantis, Sasparilla Godzilla, o turistă din Simcoe, Ontario (care a avut nenorocul să se nască ființă omenească) face aici un plonjon perfect drept în nas și pică fără cunoștință la pământ. Asta-i prelungirea exterioară a Muzeului de Antropologie din Chapultepec Mark, Mexic, D.F., iar ceilalți turiști sunt destul de tulburați că sărmana doamnă a leșinat. Mai târziu, a spus că din cauza căldurii. Mult mai puțin sofisticată în problemele importante decât Nkrumah Fubar, n-a vrut să spună nimănui, ba nici măcar să-și amintească ea însăși, ce anume a doborât-o de pe picioare. Acasă, în Simcoe, oamenii spuneau mereu că Harry Godzilla și-a găsit o nevastă cuminte, când s-a însurat cu Sasparilla, iar în Canada (sau în Statele Unite) e mai cuminte să ascunzi anumite adevăruri... Nu, în faza asta, mai bine să nu le numesc adevăruri. Hai să zicem că fie a văzut, fie și-a imaginat că a văzut, un anumit gen sinistru de rânjet crispat, sau de grimasă, trecând o clipă pe chipul uriașei statuii a lui Tlaloc, zeul ploii. Nimeni din Simcoe n-a mai văzut vreodată așa ceva; într-adevăr, multe lucruri ajung să se petreacă.

Și, dacă vă închipuiți că sărmana femeie a fost un caz neobișnuit, ar trebui să examinați fișele psihiatrilor, atât de stat cât și particulari, pentru tot restul acelei luni. Relatările despre anxietăți anormale și manii religioase, în rândurile schizofrenicilor din

spitalele de boli mintale, s-au înmulțit vertiginos; tot felul de bărbați și femei de rând intrau în cabinete, direct de pe stradă, ca să se plângă că-i priveau cine știe ce ochi stranii, că niște ființe cu glu-gă treceau prin camere încuiată, că te miri ce figuri încoronate dădeau porunci neinteligibile, să unele voci afirmau că ar fi Dumnezeu sau Dracul – o adevărată fiertură vrăjitoarească, mai mult ca sigur. Dar verdictul rațional era acela de a pune toate acestea pe seama consecințelor tragediei de la Fernando Poo.

Telefonul a sunat la orele 2:30 a.m., în dimineața zilei de 24 aprilie. Amorțit, buimac, cheaun, pe băjbăite, plutesc în sus din întuneric și identific un trup, un sine, o sarcină.

– Goodman, spun în receptor, rezemându-mă într-un cot, fără a mă fi dezmeticit nici pe departe întru totul.

– Explozie și omucidere, mă anunță glasul castrat electric din receptor.

Dorm gol (mă scuzați, asta e), și-mi trag pe mine chiloții și pantalonii, în timp ce notez adresa. East Sixty-eighth Street, lângă Consiliul de Relații Externe.

– Mă duc, zic, închizând.

– Ce...? E...? mormăie Rebecca, din pat.

Și ea e goală, ceea ce-mi trezește niște amintiri foarte plăcute, din urmă cu câteva ore. Cred că unii dintre dumneavoastră veți fi șocați, dacă vă spun că eu am peste șaiszeci de ani, iar ea, doar douăzeci și cinci. Și nici faptul că suntem căsătoriți nu îndreaptă prea mult lucrurile – știu și asta.

Trupul ăsta nu-i rău deloc, pentru vârsta lui, iar imaginea Rebeccăi, cu cearșafurile date aproape de tot într-o parte, îmi amintește clar cât de bun este. De fapt, în momentul ăsta nici nu-mi mai amintesc că am fost dresorul de la circ, sau ecoul pe care-l păstrez e tulburat de somn și vise. O sărut pe gât, fără jenă, căci e nevastă-mea iar eu sunt bărbatul ei, și chiar dacă sunt inspector în Brigada de Omucideri – Omucideri Nord, mai exact – orice idei cum că în trupul ăsta s-ar afla un străin s-au mistuit în aer cu tot cu vise. Drept în aer s-au risipit.

– Ce? repetă Rebecca, încă mai mult adormită decât trează.

– Iar nebunii ăștia ai dracu' de radicali, răspund eu, în timp ce-mi trag pe mine cămașa, știind că în starea semi-constientă în care e, i-aș putea spune orice.

– Mhm... face ea, mulțumită, și iar adoarme buștean.

Mă spăl oarecum pe față, privit de bătrânul obosit din oglindă, și-mi dau cu peria prin păr. Am doar atâta timp cât să mă gândesc că până la pensie mai am câțiva ani, și să-mi amintesc de un anumit ac de seringă și de o zi din Catskills cu prima mea soție, Sandra, pe vremea când acolo măcar era aer curat... ciorapi, pantofi, cravată, pălărie... și nu te oprești niciodată din jelit, oricât de mult o iubesc pe Rebecca, niciodată n-am încetat s-o plâng pe Sandra. Explozie și omucidere. Ce mai lume *meshuganah*. Mai țineți minte când măcar la trei dimineața puteai să mergi cu mașina prin New York fără să rămâi blocat în trafic? S-a zis cu vremurile alea; la ora asta își livrau marfa toate camioanele care în timpul zilei erau în erzise. Toată lumea trebuia să-și închipuie că poluarea trecea înainte de crăpatul zorilor. Tata zicea: „Saul, Saul, le-au făcut-o indienilor, și-acuma și-o fac lor înșile. *Goysche narrs*.” A plecat din Rusia ca să scape de pogromurile din 1935, dar cred că a apucat să vadă multe înainte de a trece granița. Pe-atunci, mie mi se părea doar un bătrân cinic, cum și eu le par acum altora un bătrân cinic. E vreun sens, sau model care se repetă, în toate astea?

Scena exploziei era una dintre acele vechi clădiri de birouri, cu planșeul din hol plin tot de decorațiuni gotice-cu-turtă-dulce. În lumina slabă a nopții, îmi amintea de atmosfera tenebroasă a lui Charlie Chan, la Muzeul Statuilor de Ceară. Iar mirosul mi-a izbit nările de cum am intrat.

Un agent care lenevea rezemat de perete, lângă ușă, luă poziția drepti imediat ce mă recunosc.

– A ras etaju' șapțișpe și-o parte din optișpe, raportă el. Și un pet shop de-aicea, de la parter. Nu-ș' ce trăsnaie a dnamicii. Aicea, jos, nu s-a mai stricat nimica, doar acvariile praf s-au făcut, toate. De la ele-i și mirosu'.

Barney Muldoon, un vechi prieten cu înfățișarea și manierismele unui copoi de al Hollywood, apăru din penumbră. Era un om dur, și nici pe departe atât de prost pe cât îi plăcea să se prefacă – motiv pentru care și ajunsese șeful Brigăzii de Bombe.

– Felia ta, Barney? I-am întreat.

– Așa se pare. Nici un mort. Te-au sunat fiindcă a ars un manechin de la confecții, le etajul opșpe, și primii care-au ajuns aici au crezut că era un cadavru.

Respect pe (Stai: George Dorn zbiară...)

Pe chipul lui Saul nu se citi nici o reacție la acest răspuns – dar pokeriștii din Ordinul Fratern al Poliției renunțaseră de mult la orice încercări de a descifra acea figură talmudică de nepătruns. În calitate de Barney Muldoon, știam cum m-aș fi simțit dacă aveam șansa să plasez cazul altui departament și să mă grăbesc înapoi acasă, la o nevastă frumoasă ca Rebecca Goodman. I-am zâmbit lui Saul, privindu-l de sus în jos – acum, statura l-ar fi împiedicat să intre în poliție, dar în tinerețea lui regulile erau altele – adăugând încet:

– Totuși, s-ar putea să fie și pentru tine ceva.

Pălăria se înclină, când Saul își scoase pipa și începu să și-umple. Nu spuse decât atât:

– Așa?

– Chiar acum, am continuat eu, anunțăm serviciul de Persoane Disparute, dar dacă lucrul de care mă tem e adevărat, tot pe biroul tău o să ajungă, până la urmă.

Saul scăpă un chibrit și începu să pufăie.

– Cineva care la ora asta lipsește... ar putea fi găsit printre cei vii... dimineață, spuse el, printre fumuri.

Chibritul se stinse, iar umbrele fremătără undeva unde nu se mișca nimeni.

– Iar în cazul ăsta, s-ar putea și să nu fie, replică Muldoon. A dispărut de trei zile.

– Un irlandez cât tine n-are cum să fie mai subtil decât un elefant, replică Saul, oboșit. Nu mă mai sâcăi și zi odată: ce date ai?

– Biroul care a fost atacat, începu să-i explice Muldoon, vizibil bucuros să-și împartă problemele cu încă cineva, era al unei reviste numită „*Confrontation*“. E cam de centru-stânga, așa că probabil o grupare de extrema dreaptă le-a făcut-o, nu una de stânga. Dar lucrul cel mai interesant e că nu l-am putut găsi pe redactorul șef, Joseph Malik, acasă, iar când l-am sunat pe unul dintre redactorii asociați, ce crezi că ne-a spus? Că Malik a dispărut acum trei zile. Iar proprietarul lui a confirmat. Încerca să-l găsească și el, fiindcă acolo nu e voie cu animale, iar ceilalți locatari se plâng de câinii lui. Așa că, dacă un om se face nevăzut, și pe urmă-i sare-n aer biroul, cred că s-ar putea ca problema să

ajungă în atenția Departamentului de Omucideri, până la urmă – tu ce zici?

Saul mârâi:

– Poate că da, poate că nu. Eu mă duc acasă. Am să întreb la Persoane Disparute mâine dimineață, ca să văd ce informații au.

Agentul interveni și el:

– Știți ce mă sâcăie cel mai mult la treaba asta? Doicile-bucale egiptene.

– Ce anume? se interesă Saul.

– Acolo, la pet shop, începu poliștul să explice, arătând spre celălalt capăt al holului. M-am uitat să văd stricăciunile, și au una din cele mai bune colecții de pești tropicali rari din New York City. Până și doici-bucale egiptene au.

Văzu expresiile de pe fețele celor doi detectivi și adăugă, cam încurcat:

– Dacă nu faceți colecție de pești, n-aveți cum să înțelegeți. Da', credeți-mă ce vă spun, o doică-bucală egipteană e destul de greu de găsit, în vremurile-astea, și alea de-acolo au murit cu toatele.

– Doică-bucală? repetă Muldoon, neîncredător.

– Da, păi știți, își țin puii-n gură câteva zile, după ce se nasc, și nu-i înghit nicidecum, orice-ar fi. Asta-i una din chestiile cele mai tari când aduni pești: ajungi să apreciezi mai bine minunile naturii.

Muldoon și Saul se uitară unul la altul.

– E inspirator, spuse Muldoon într-un târziu, să ai în poliție atât de mulți absolvenți de colegiu, în vremurile astea.

Ușa liftului se deschize, și apăru Dan Pricefixer, un detectiv tânăr și roșcovan din echipa lui Muldoon, cu o cutie de metal în mână.

– Cred că ce-am aici e important, Barney, începu el imediat, salutându-l pe Saul în treacăt, doar cu o scurtă înclinare a capului. Important al naibii. Am găsit-o prin moloz, și explozia o deschisese parțial, așa că m-am uitat înăuntru.

– Și? îl îndemnă Muldoon.

– E cea mai sucită grămadă de referate de birou pe care-am văzut-o vreodată. Nu se leagă nici ca două țâțe pe-un popă.

Respect pentru oameni și cărți

li aștepta o noapte lungă, își spuse dintr-o dată Saul, abătut. O noapte lungă, și un caz greu.

– Vrei s-arunci o privire? îl întreabă Muldoon, pe un ton malițios.

– Mai bine găsiți-vă un loc unde să stați jos, îi sfătuiește Pricefixer. O să dureze, până vă uitați peste toate.

– Hai să mergem la bufet, propuse Saul.

– Nici nu vă faceți o idee, se amestecă iar agentul. Valoarea unei doici-bucale egiptene...

– E greu pentru toate naționalitățile, oameni sau pești, răspunse Muldoon, într-una din rarele sale încercări de a imita modul lui Saul de a vorbi.

Se întoarseră spre bufet, lăsându-l pe polițist cu o expresie de amărăciune vagă pe față.

Se numește James Patrick Hennessy și lucrează în poliție de trei ani. Nu va mai reveni niciodată în această poveste. Avea un fiu de cinci ani, înapoiat mintal, pe care-l iubea neputincios; În fiecare zi vezi pe stradă mii de chipuri ca ale lui, și nici nu ți-ar trece prin minte cât de bine își poartă fiecare tragedia personală... iar George Dorn, care a vrut odată să-l împuște, încă mai urlă... Dar Barney și Saul sunt la bufet. Uitați-vă în jur. Tranziția din holul gotic în camera asta cu culori de plastic laminat, funcționale și sclipitoare, e cam nesigură, s-ar putea spune. Iar de miros, ce să mai vorbim; aici suntem și mai aproape de pet shop.

Saul își scoase pălăria și-și trecu o mână prin părul cărunt, gânditor, în timp ce Muldoon citea primele două referate, parcurgându-le rapid cu privirea. După ce le termină, își puse ochelarii și le luă de la început, citind mai încet, în stilul lui propriu, atent și metodic. Și acum, țineți-vă bine. Iată ce scria acolo:

PROIECTUL ILLUMINATI: REFERATUL # 1

7/23

J.M.:

Prima referire pe care am găsit-o apare în „Violență”, de Jacques Ellul (Seabury Press, New York, 1969). Spune (la paginile 18-19) că Cei Iluminați au fost fundați de Joachim din Florența, în secolul al XI-lea, și inițial predicau o doctrină creștină primitivă, a sărăciei și a egalității, dar mai târziu, în secolul al XV-lea, sub

conducerea lui Fra Dolcino, au devenit violenți, jefuindu-i pe cei bogăți și vestind domnia iminentă a Sfântului Duh. „În 1507,” încheie el, „au fost învinși de forțele ordinii – adică, de o armată comandată de Episcopul de Vercueil.” Nu face nici o referire la vreo altă mișcare a Iluminaților, nici în secolele anterioare, nici în vremurile mai recente.

O să mai revin, azi, mai târziu.

Pat

P.S. Am mai găsit câte ceva despre Joachim din Florența, în dosarele mai vechi ale „National Review”. William Buckley și acoliții lui cred că Joachim e responsabil de liberalismul, socialismul și comunismul din epoca modernă; l-au condamnat într-un limbaj teologic ales. A săvârșit erezia, zic ei, de „imanentizare a Eschatonului creștin”. Vrei s-o caut pe asta într-un tratat tehnic despre tomism? Cred că înseamnă a apropia sfârșitul lumii, oarecum.

PROIECTUL ILLUMINATI: REFERATUL # 2

7/23

J.M.:

A doua mea sursă a fost mai de ajutor: Akron Daraul, „O istorie a societăților secrete” (Citadel Press, New York, 1961).

Și Daraul ia urma Iluminaților tot până în secolul al XI-lea, dar nu ajunge la Joachim din Florența. El stabilește originea lor în secta islamică a *ishmaeliților*, cunoscută și ca Ordinul Asasinilor. Aceștia au fost învinși în secolul al XIII-lea, dar au revenit mai târziu, au o filosofie mai puțin violentă, și în cele din urmă au devenit secta ishmaelită din zilele noastre, condusă de Aga Khan. Totuși, în secolul al XVI-lea, în Afganistan, Iluminații (Roshinaya) au preluat tacticile inițiale ale Ordinului Asasinilor. Au fost eradicati de o alianță între moguli și persani (paginile 220-223). Dar, „Începuturile secolului al XVII-lea au cunoscut înființarea Iluminaților din Spania – *Allumbrados*, condamnați de un edict al Marii Inchiziții, în 1623. În 1654, *Guerinet*-ii «iluminați» din Franța intrau în atenția publicului.” Și, în sfârșit – partea care vă interesează cel mai mult – Iluminații din Bavaria au fost fundați în ziua de 1 mai, 1776, la Ingolstadt, Bavaria, de către Adam Weishaupt, un fost iezuit. „Documente care încă mai există arată mai multe asemă-

Respect pentru oameni și cărți

nări între iluminiștii germani și cei din Asia Centrală; asemănări care sunt greu de explicat numai pe temeiul simplelor coincidențe" (pag. 225). Iluminații lui Weishaupt au fost suprimate de guvernul bavarez în 1785; Daraul îi mai menționează și pe Iluminații de la Paris, din anii 1880, dar sugerează că aceasta n-a fost decât o modă trecătoare. Nu acceptă ideea că Iluminații mai există și în zilele noastre.

Toate astea încep să arate foarte incitant. De ce-i ascundem detaliile lui George?

Pat

Saul și Muldoon schimbară o privire.

– Hai să-l vedem și pe următorul, propuse Saul.

Începură să citească împreună:

PROIECTUL ILLUMINATI: REFERATUL # 3

7/24

J.M.:

„*The Encyclopeia Britannica*“ are foarte puțin de spus despre acest subiect (ediția 1966, Volumul 11, „De la Halicar la Impala“, pagina 1094):

„Iluminații“, o mișcare republicană liber-cugetătoare de scurtă durată, întemeiată în ziua de 1 mai, 1776, de către Adam Weishaupt, profesor de drept canonic la Ingolstadt și fost iezuit. (...) Din 1778 încoace, a început să stabilească legături cu diverse loji masonice, în cadrul cărora, grație imboldurilor lui A. Knigge (q.v.), unul dintre principalii lor convertiți, reușeau adesea să obțină funcții de conducere. (...)

Planul în sine avea calitățile sale care să atragă literați ca Goethe și Herder, ba chiar și pe ducii domnitori dn Gotha și Weimar. (...)

Mișcarea a suferit de pe urma disensiunilor interne și, în cele din urmă, a fost interzisă printr-un edict al guvernului bavarez din 1785.

Pat

Saul făcu o pauză.

– Pun un pariu cu tine, Barney, spuse el încet. Acel Joseph Malik care a dispărut este acest J.M. căruia îi sunt adresate referatele de-aici.

– Sigur, răspuse cu dispreț Muldoon. Stricații ăștia de Iluminați încă mai bănuie prin lume, și-au pus mâna pe el. Cinstit acuma, Saul, adăugă el, îmi place obiceiul ăsta al tău de a sări mintal cu prăjina, ca s-o iei înaintea faptelor... dar când pornești de la zero, nu poți merge cu intuiția decât pe o distanță limitată.

– Nu pornim de la zero, replică Saul la fel de încet. Iată ce avem, pentru început. Unu, ridică el un deget, o clădire aruncată în aer. Doi – încă un deget – un cadru de conducere important a dispărut cu trei zile înainte de explozie. Există deja o ipoteză, sau două: a pățit ceva, sau știa că i se pregătea ceva și s-a ascuns. Iar acum, privește referatele. Punctul trei, continuă el, și mai ridică un deget, un volum de referință standard, „*The Encyclopedia Britannica*“, pare să se înșele cu privire la data când au luat ființă Iluminații. Acolo scrie că în secolul al XVIII-lea, în Germania, dar celelalte referate îi urmăresc până în... ia să vedem... Spania secolului al XVII-lea, Franța secolului al XVII-lea, apoi secolul al XI-lea, în Italia, și la o jumătate de lume distanță, în Afganistan. Așa că avem încă o ipoteză: dacă *Britannica* greșește în legătură cu începutul întregii țărășenii, s-ar putea să greșească și când spune că a luat sfârșit. Iar acum, dacă adunăm laolalte aceste trei fapte și două ipoteze...

– ...reiese că Iluminații i-au venit de hac redactorului șef și i-au aruncat redacția în aer. Gogoși. Eu tot mai zic că te grăbești prea tare.

– Poate că, dimpotrivă, nu mă grăbesc suficient de tare, i-o întoarce Saul. O organizație care a existat timp de două secole, *cel puțin*, și-n tot acel timp și-a ținut secretele suficient de bine ascunse, s-ar putea ca până acum să fi devenit destul de puternică...

Lăsă fraza neterimnată, închizând ochii ca să se concentreze. După câteva momente, îl privi pe detectivul mai tânăr cu o expresie cercetătoare.

Muldoon căzuse și el pe gânduri.

– Am văzut oameni pășind pe Lună, spuse el. Am văzut studenți intrând cu forța în birourile administrației, ca să se cace-n coșul de hârtii al decanului. Am văzut călugărițe cu fuste mini. Dar